Κώστας Χ. Πασχάλης
Απόβαση στον Στρυμωνικό κόλπο

Το σύνθημα δίνεται το μεσημέρι της Παρασκευής. Οι πρώτοι «ετοιμοπόλεμοι» Σερραίοι φορτώνουν το πολεμικό υλικό (προμήθειες δύο ημερών, αντηλιακά, πετσέτες, ψάθες, δολώματα, καλάμια…) και επιβιβάζονται με τον άμαχο πληθυσμό (γυναίκα, παιδιά και λοιπούς συγγενείς) σε ότι μέσο διαθέτουν με προορισμό τις ακτές του Στρυμωνικού κόλπου. Παρακάμπτοντας οποιοδήποτε εμπόδιο συναντήσουν (ζέστη, κίνηση, ανάγκες, ουρλιαχτά των παιδιών, γκρίνια της γυναίκας…) καταφέρουν να φθάσουν στην καθορισμένη ώρα, πιστοί στο καθήκον. Στον τόπο προορισμού, που συνήθως είναι το σπίτι που έφτιαξε ο πεθερός ή ο πατέρας, πολλές δεκαετίες πριν, αποβιβάζεται το έμψυχο και άψυχο υλικό, αντικαθίσταται πάραυτα η ενδυμασία της πόλης με τις στολές «παραλλαγής» (μαγιό και παρεό, αναλόγως) και γίνεται η πρώτη αναγνώριση του εδάφους. Οι γυναίκες ανιχνεύουν την κατάσταση στην κουζίνα, οι πατεράδες στον υποτιθέμενο κήπο, τα παιδιά στην υποτιθέμενη αυλή. Όλα αυτά μέσα σε φωνές και τσιρίδες ικανές να αναστατώσουν ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο.

Ακολουθεί η αναγνώριση του περιβάλλοντος χώρου. Οι περίοικοι, στο σύνολό τους είναι εκεί. Οι υπόλοιποι αναμένονται την επομένη. Κάποιοι από αυτούς και δη οι πλέον ηλικιωμένοι, «επιστρατευμένοι» από καιρό, βρίσκονται σε ετοιμότητα για να καλύψουν τις ανάγκες της «επιδρομής» του σαββατοκύριακου. Είναι οι λεγόμενες δυνάμεις οπισθοφυλακής.

Χυμοί, αναψυκτικά, μπύρες και ότι ορεκτικό υπάρχει διαθέσιμο στο ψυγείο, χάνεται εν ριπή οφθαλμού.

Η μεγάλη αυτή κινητικότητα περιορίζεται σε λίγο, λόγω της αφόρητης ζέστης που έχει χτυπήσει κόκκινο. Οι ρυθμοί πέφτουν κατακόρυφα. Οι οικισμοί σιωπούν υπό το βάρος της υψηλής θερμοκρασίας. Το μόνο που ακούγεται είναι οι βεντάλιες των γυναικών στα μπαλκόνια και ο μονότονος θόρυβος από τα κλιματιστικά που δουλεύουν στο φουλ. Κάπου κάπου και το κλάμα ενός μωρού που τα «έχει παίξει» από τη ζέστη.

Το νέο σύνθημα για την απογευματινή έγερση (καθώς και την πρωινή) δίνουν οι πλανόδιοι μικροπωλητές. Καραβάνια ολόκληρα από ημιφορτηγά με τα μεγάφωνα στη διαπασών διαλαλούν την πραμάτεια τους, περιμένοντας την ανταπόκριση των «επιδρομέων». «Το καλό παιδί ο Μανόλης (ο Δημήτρης, ο Γιώργος, ο Κώστας…) θα κάνει στάση για λίγο στη γειτονιά σας. Προλάβετε…». Οι ντελάληδες έχουν από καιρό εκσυγχρονιστεί. Όλοι κασέτα παίζουν. Η διαφορά βρίσκεται στην εκφώνηση του ονόματος και του εμπορεύματος.

Αρχίζει η προετοιμασία για την πρώτη επιδρομή στη θάλασσα. Η ακτή γεμίζει από μυριάδες ετοιμοπόλεμων λουομένων που διεκδικούν (με μοναδική αυταπάρνηση) το δικό τους τετραγωνικό άμμου, ή απλά μια ξαπλώστρα υπό τους ήχους του «αφρικάνικου τυμπάνου» του παρακείμενου παραλιακού μπαρ. Οι νεαρότεροι εξασκούνται (για τη διατήρηση της φυσικής τους κατάστασης, απαραίτητης για την επικείμενη μάχη) στο βόλεϊ και τις ρακέτες. Η «ένδυση» και κυρίως αυτή των γυναικών (και δη των νεώτερων) είναι τόσο «διάφανη» που θα μπορούσε να σταματήσει και αυτές ακόμη τις ορδές του Αττίλα. Προς το παρόν το μόνο που ακινητοποιείται είναι το βλέμμα των αρσενικών που διατηρείται ορθάνοιχτο καθ' όλη τη διάρκεια της «απόβασης» στην ακτή, μ'εκείνον τον εκφραστικό τρόπο που διακρίνει κανείς στα μάτια της αγελάδας. Στοιχείο σαφέστατα σημαντικό για την άνοδο του ηθικού και την εξασφάλιση της πολεμικής ετοιμότητας του αρσενικού πληθυσμού, που φέρει και την κύρια ευθύνη «άμυνας».

Το σκηνικό αυτό, σημαντικά εμπλουτισμένο από τις ενισχύσεις των νέων επιδρομέων του σαββατοκύριακου, αλλά και από «μεταγραφές» ισχυρών συμμαχικών ομάδων γειτονικών χωρών (κατά βάση Βουλγάρων) επαναλαμβάνεται με ακρίβεια καλού ρολογιού στο τέλος κάθε εβδομάδας.

Τα βράδια η όλη κατάσταση διαφοροποιείται. Οι ηλικιωμένοι φορώντας φανελάκι και μακριά βερμούδα, συνοδεία των συζύγων τους περιφέρονται κατά μήκος των κεντρικών αρτηριών των οικισμών, με κύριο σημείο

αναφοράς τον «μπακάλη» της γειτονιάς. Βαδίζοντας ανταλλάσσουν χαιρετισμούς και χειραψίες, μιλούν για τον καιρό και τη θάλασσα και φυσικά για τις τιμές της ντομάτας. Γυρίζοντας στο σπίτι θα καρφωθούν μπροστά στις τηλεοράσεις για να δουν για όγδοη φορά το δελτίο ειδήσεων και για πεντηκοστή ένα από σήριαλ «κονσέρβα» που αφειδώς προσφέρουν τα κανάλια τους θερινούς μήνες.

Οι νεώτεροι περιμένουν υπομονετικά στα μπαλκόνια μέχρις ότου πέσει το σκοτάδι, για να πάρουν τα παιδιά και να επιχειρήσουν τη βραδινή έφοδο στις ταβέρνες, τα σουβλατζίδικα και τα γυράδικα. Είναι χαρακτηριστικό πως χωρίς να υπάρχει προσυνενόηση, τα παραπάνω καταστήματα καταλαμβάνονται ακριβώς τις ίδιες ώρες, δημιουργώντας μία περίεργη αίσθηση πανικού και έντασης, που εντέλει αντιμετωπίζεται λόγω της μεγαθυμίας των επιδρομέων.

Οι πιο νέοι, ή διαφορετικά η χρυσή εφεδρεία των θερινών αποβάσεων, επιχειρούν τη δική τους έφοδο τις μεταμεσονύκτιες ώρες. Ο δικός τους στόχος είναι τα παραλιακά μπαρ. Εκεί θα τεστάρουν τις αντοχές τους στο ποτό, στα υψηλά ντεσιμπέλ και στις ανεκπλήρωτες φαντασιώσεις τους, για να οδηγηθούν τις πρώτες πρωινές ώρες στα κρεβάτια «εκστρατείας».

Κυριακή απόγευμα και μετά τις ομολογουμένως επιτυχημένες «επιχειρήσεις» σε όλα τα επίπεδα του «πεδίου μάχης», με τα πρόσωπα και τα κορμιά τσουρουφλισμένα από τις ανηλεείς επιθέσεις του ήλιου, όλοι οι επιδρομείς ετοιμάζουν την πραμάτεια τους για την επιστροφή στα πάτρια εδάφη. Το κλίμα που επικρατεί θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «ηττοπαθές», αλλά αντιμετωπίζεται μερικώς με τη σκέψη της γρήγορης και δυναμικότερης επανόδου. Οι ακτές αφήνονται στην επίβλεψη των δυνάμεων οπισθοφυλακής και στο έμψυχο υλικό που κατά καιρούς προστίθεται από αυτούς που δηλώνουν «παραμένοντες».

Η επιστροφή γίνεται με ρυθμό στρατιωτικής παρέλασης. Χιλιάδες αυτοκίνητα διασχίζουν την άσφαλτο θυμίζοντας πορεία ανδρών σε φάλαγγα. Το μόνο που λείπει είναι οι θεατές, πράγμα εξ' ορισμού δύσκολο, αφού όλοι είναι επιβαίνοντες στα αυτοκίνητα.

Ευτυχώς υπάρχουν οι κάμερες της τηλεόρασης, που θα καλύψουν μέρος αυτής της επιστροφής και έτσι όταν και εφόσον γυρίσουν και στρογγυλοκαθίσουν τις βραδινές ώρες μπροστά στο δέκτη τους, θα απολαύσουν μέρος αυτής της μεγάλης επιστροφής, λέγοντας : «Ημουν και εγώ εκεί».

Καλό υπόλοιπο καλοκαιριού.